

Donderdag 16 december 1915 – ochtendeditie

Belgische geïnterneerden.

Gisteren zijn van Harderwijk 75 geïnterneerde Belgische militairen vertrokken, van wie 60 naar Tilburg om in fabrieken en 15 naar Rotterdam (Feyenoord) om op scheepswerven te gaan werken.

Uit het etappegebied.

Onze correspondent schrijft uit Brussel:

Uit Gent komt bericht van de volgende bekendmakingen:

“Allen, die katoen in voorraad hebben (fabrieken, spinnerijen, inrichtingen om te twijnen, weverijen, ververijen, blekerijen, expediteurs, wagenverhuurders, eigenaars van magazijnen of pakhuizen en anderen) zijn verplicht deze voorraden aan te geven, na er soort voor soort een inventaris van te hebben opgemaakt, met opgave van eigenaar en bewaarplaats, voor 15 december 1915 bij de etappekommandantuur en met name bij de plaatselijke kommandanturen.

De vijf volgende soorten moeten onderscheiden worden: ruwe katoen, afval, draad, inslag, afvaldraad.

Tegelijkertijd moet worden opgegeven of de koopwaar in ruwe staat is, ofwel wit of gekleurd. Voor de draden moet het nummer worden aangeduid. Hij, die nalaat voorraden aan te geven of onjuiste opgaven verstrekt, zal gestraft worden met gevangenis tot een jaar of boete tot 20.000 mark, of beide straffen samen. Bovendien zullen de waren, welke niet of onvolledig zijn aangegeven, in beslag worden genomen. Hij, die tegen vroegere bevelen in zijn voorraden niet heeft

opgegeven, zal niet bestraft worden, wanneer hij aan het tegenwoordige bevel gevolg geeft.

Het is verboden van nu af aan katoendraad te bewerken door verven, wassen of voor kramersgoed. Alle vergunningen, daartoe gegeven, worden bij deze ingetrokken. Overtreders worden met 5000 mark ten hoogste beboet.

Hij, die zonder vergunning van de etappe-inspectie naar het gebied van het leger vervoert of daarvandaan uitvoert katoen, wol, vlas, jute, hennep, zijde of draden en stoffen daarmee gemaakt, krijgt een boete van 10.000 mark. De goederen zullen in beslag worden genomen.

De Duitse militaire rechtbanken zijn bevoegd.”

De opperbevelhebber,
Hertog Albrecht von Württemberg
A.H.Q. 5.12.1915.

Ik vestig er in dit verband de aandacht op, dat soortgelijke verordeningen te Gent reeds eerder voor vlas en wol zijn uitgevaardigd; het gevolg zal nu wel zijn een bevel, waarbij de aangegeven katoen ter beschikking van een Centrale zal moeten gesteld worden en tegen bepaalde prijs overgedaan.

Gent, 7 december 1915.

Etappeninspektion der 4 Armee

In de gemeente Ophasselt binnen de etappekommandantuur Geraardsbergen is op 7 oktober van dit jaar, in de vooravond, met misdadig oogmerk een ijzeren prikkeldraad ter hoogte van 1 meter 50 over de straatweg gespannen. Dientengevolge is 's avonds tussen 8 en 9 uur een Duits motorwielrijder gekwetst.

Bij de gemeenteoverheden was het bekend, dat reeds meer dan eens jongelieden hinderpalen op de weg hadden aangebracht. Ze hadden derhalve het toezicht moeten verdubbelen. Hun nalatigheid op dit punt maakt hen dus voor een deel verantwoordelijk voor het ongeluk.

De inwoners hebben door hun houding tijdens het onderzoek evenmin blijk gegeven van goede wil om de schuldigen te helpen opsporen.

Wegens de bijzondere ernst en laagheid van de aanslag, wordt de gemeente Ophasselt, op bevel van de opperbevelhebber van het leger, veroordeeld tot een boete van tienduizend mark.

Dit wordt ter kennis van het publiek gebracht.

Het hoofd van het burgerlijk bestuur.
Von Keudell,
Regierungsrat.

Provinciale belastingen in België.

Het Belgisch Staatsblad van 5-11 december bevat het volgende besluit van koning Albert:

Art. 1. De grondslagen der provinciebelastingen en het bedrag der belastingen en opcentiemen te heffen in 1916 in het door de vijand niet bezette gedeelte van West-Vlaanderen zullen dezelfde zijn als die voorzien op de provinciebegroting voor 1915.

Art. 2. De provincie-uitgaven voor 1916 zullen mogen geregeld worden op de voet van de begroting van 1915 voor alles wat betreft de wedden en pensioenen, de lonen en leveringen, behorende tot het beheer van het niet bezette deel der provincie.

Hulpgeld aan Belgische vluchtelingen.

Het Belgisch Staatstblad bevat het volgende besluit van de Belgische ministers van binnenlandse zaken en financiën in verband met “de noodzakelijkheid om het verlenen van hulpgeld aan de (Belgische) vluchtelingen in het niet door de vijand bezette gedeelte van West-Vlaanderen te regelen en een te maken.

Art. 1. Ieder zich in nood bevindende vluchteling ontvangt een uitkering ten laste van de gemeente van de woonplaats tot hulpverlening of van de staat indien de vluchteling geen woonplaats voor hulpverlening in België heeft.

Art. 2. Worden alleen aangezien als vluchtelingen, zij die door de noodzakelijkheden van de oorlog gedwongen geweest zijn hun woonstede te verlaten.

Art. 3. Worden niet geacht als zich in nood bevindend en hebben dienvolgens geen recht op de uitkering:

1°. De weerbare mannen van meer dan 18 jaar en van minder dan 55 jaar ten volle;

2°. De handelaars, nijverheidsmannen, drankslijters en leurders die thans hun beroep uitoefenen.

De handel, de nijverheid, de slijterij of het leuren gehouden of uitgeoefend door een der leden van de familie, wordt aangezien als zijnde gedaan door het hoofd der familie zelf, zelfs wanneer de familie niet onder hetzelfde dak zou wonen;

3°. Zij wiens werkelijke inkomsten per week een som bedragen ten minste gelijk aan het bedrag der uitkeringen, welke hen voor

hetzelfde tijdperk zouden kunnen toegekend worden krachtens navermelde beschikkingen.

Voor de toepassing van deze regel dienen in aanmerking genomen te worden voor hun werkelijk bedrag, de vaste inkomens (wedden, pensioenen, renten enz.) alsmede de uitkeringen of hulp gelden welke de vluchteling zou kunnen genieten (militievergoeding, hulp geld van 65 frank, enz.); de daglonen worden slechts in aanmerking genomen tot beloop van 50 procent.

Wordt de uitkering aangevraagd door een familiehoofd, dan wordt de som gemaakt van de inkomsten en lonen van de vader, van de moeder en van al de ongehuwde kinderen.

Indien de werkelijke middelen van de vluchteling of van zijn familie, berekend op de voet van de in de tweede alinea hierboven bepaalde regels, minder bedragen dan de gezamenlijke uitkering waaraan hij en de niet uitgesloten leden van zijn familie krachtens de paragrafen 1 en 4 van dit artikel of krachtens artikel 4 van tegenwoordig besluit¹, dan wordt aan de vluchteling of aan zijn familie een wekelijkse uitkering toegekend gelijk aan het verschil tussen deze twee sommen;

4°. De in betrekking zijnde dienstknachten en diensmeiden.

Art. 4. De uitkering wordt geweigerd:

1°. Aan de vluchtelingen die geen toelating hebben om te verblijven in de gemeente waar zij de uitkering vragen;

¹ In de tekst in het Staatsblad is hier een woord weggevallen (Redactie).

2°. Aan de personen die openbaar bekend staan als hebbende een slecht gedrag.

Art. 5. Om het voordeel van de uitkering aan de vluchtelingen te genieten moet men een mondelinge of schriftelijke vraag richten tot de commissie der uitkeringen van de gemeente van zijn verblijfplaats.

De vraag moet nauwkeurig en volledig opgeven naam, voornamen, ouderdom, beroep, woonplaats en huidig adres van al de leden van de familie, het nummer van hun toelating tot verblijf, alsmede de inkomsten, wedden of daglonen van elk van hen; er dient, desgevallend, melding gemaakt van de naam van de baas voor wie zij werken.

Art. 6. Er wordt in elke gemeente een commissie ingesteld bestaande uit drie leden welke aangeduid zijn, de eerste door een arrondissementscommissaris, de tweede door het college van schepenen, de derde door het officieel vluchtelingencomité.

In de gemeenten waar de huidige omstandigheden het vormen of het werken van zulk een commissie zouden onmogelijk maken mag de gouverneur beslissen dat zij vervangen zal worden door een enkele door hen aan te duiden afgevaardigde; hij mag ook aan de commissie van een naburige gemeente de zorg opdragen die dienst te verzekeren.

De commissie kiest in haar midden haar voorzitter en haar secretaris.

Zij vergadert zo dikwijls zij het nodig acht om de vragen tot uitkering te ontvangen en om met de grootste spoed te beslissen over de ingediende vragen.

Elke vraag is het voorstel van een onderzoek, toevertrouwd aan een der leden van de commissie.

Art. 7. Het bedrag van de uitkering is bepaald op 1,25 F per dag voor de volwassenen en op 0,50 F per dag voor de personen van minder dan ten volle 18 jaar.

Art. 8. Het bedrag van de uitkeringen, verleend aan een vluchteling of aan zijn familie, mag altijd herzien worden, hetzij van ambtswege, hetzij eenvoudig op vraag gericht tot de bevoegde commissie door de belanghebbenden.

Art. 9. Iedere belanghebbende mag bij de gouverneur der provincie beroep aantekenen tegen de beslissing der commissie.

De gouverneur doet uitspraak op het verslag van de commissie en na het advies te hebben ingewonnen van het officieel vluchtelingencomité.

Art. 10. De betaling der uitkeringen geschiedt om de veertien dagen door de burgemeester of zijn gemachtigden, op de data bepaald door de commissie en onder het toezicht van deze.

Er wordt geen enkele afhouding gedaan.

Art. 11. De staat doet het voorschot aan de gemeente van de voor het betalen van de voor deze uitkeringen benodigde sommen.

Deze sommen worden in het begin van elke maand gestuurd aan het officieel vluchtelingencomité, hetwelk de verdeling onder de plaatselijke commissie zal doen.

Art. 12. De gemeentebesturen zullen van de belanghebbenden regelmatige kwijtschriften vorderen en hiermee verzamelstaten opmaken met aanduiding van de gemeente der woonplaats voor de

hulpverlening van de vluchtelingen aan welke de terugbetaling zal mogen gevraagd worden na het herstellen der betrekkingen.

Het bovenstaand besluit is met 1 dezer in werking getreden.

Le ventre de Bruxelles (KVdW).

Brussel, 7 december.

Ge kunt sedert gisteren onmogelijk vergeten hebben, dat ik mij eergisternacht, kwart over vier ongeveer, op straat bevond, heel alleen met een achterdochtige groenteboer, die, met een vreeswekkend luide wagen, hele stapels witte kolen naar de Brusselse “vruugmêt” voerde.

Wij stapten dus naast elkaar, veel trager dan ik zelf vanwege den koude zou hebben gewenst, maar geheel ter voldoening van het zwaarbeladen, en trouwens blijkbaar geenszins haastige paard, wiens menner, ondanks de vinnige koude, eveneens al de tijd scheen te hebben. Spreken deden wij niet. Ik had wel geprobeerd de gemeenplaatsen te ontdekken, waar mijn reismakker belang in stellen kon, als daar zijn: het weer, het seizoen, de winterwerkzaamheden op het land; maar het reactievermogen van mijn gezelschap kwam mij zeer zwak voor; misschien bestond er bij hem het misprijzen dat vele buitenlieden voor stedse wuftheid koesteren; misschien was die man niet zonder enige wrok tegen de indringer die ik was binnen het geliefd mysterie van zijn nachtelijke eenzaamheid; misschien vertrouwde hij mij eenvoudig niet; of misschien was er niets anders, dan dat hij de gewoonte niet had, te praten op zijn nachtelijke tochten, en niet inzag, waarom hij daar nu te mijnen behoefte afbreuk aan doen zou. Hij zweeg dan maar; ik ook; zodat ge van ons gesprek niet veel zult komen te vernemen.

De tocht verliep trouwens zonder incidenten. Een enkel ogenblik had er wel iets kunnen dreigen: wij moesten over een spoorbrug, en op die spoorbrug stond een Duitse schildwacht. Zonder dat de voerman maar een woord had gesproken, vertraagde het paard lichtelijk; maar de schildwacht, wit in de nacht, behoorde tot het zwijgzame en roerloze slag; het kon die man blijkbaar niks schelen, dat wij aldus naar de vruugmêt wandelden; hij dacht waarschijnlijk aan heel andere dingen, waar wij helaas nooit achter zullen komen; want niets is zo eenzaam ter wereld, als de mens ...

Aldus naderden wij het wijde kruispunt, waar de grote baan uit Koekelberg de onze doorsnijdt; het wil zeggen - gij raadt zoiets onmiddellijk - dat wij niet langer zonder gezelschap bleven. En inderdaad, weldra doken, de ene na de andere, uit de duisternis nog drie groentewagens op, die op het punt stonden mij te overtuigen dat, vooral bij nacht, alle groentewagens verrassende gelijkenis bieden, als ons ineens bij leutig geratel van haastige wielen, een karretje voorbij spoedde, beladen met mat blankende bloemkool en een monter mennertje, dat kletste met zijn zweep, welk karretje getrokken was door drie danig haastige honden met lang hangende, rozige, dampende tongen en jaagbalgende flanken. Het bracht zowaar nieuw leven mee, iets als ontwaakte werkzaamheid, en de overtuigende verzekering dat de dag ging ontwaken. Mijn tochtgenoot, van wiens weinig sensitieve geaardheid ik meer en meer zeker werd, kon dat onverschillig laten: mij schudde het als het ware wakker uit de loomheid, waar, ondanks de koude, de nacht mij in gewikkeld had, - geen verkleumdheid eigenlijk: veel meer het, trouwens onverschillig gevoel, dat men omduffeld zou zijn in de passiviteit die bij het uur behoort.

Ik dronk een teug uit mijn veldfles, hetgeen een ogenblik de aandacht van mijn makker scheen gaande te maken, - waarbij ik mij op mijn beurt onaanroerbaar betoonde: een kleine wraakneming op zijn

vroegere houding, van welke wraak het kinderachtige mij een tijdlang amuseerde. Want men voelt 's nachts werkelijk heel anders dan overdag ...

Nu waren wij in volle stad beland, en in de straten die doorgaans de drukste zijn. Thans lagen zij, bij het schaarse licht, doods onroerend. Nochtans was de duisternis hier van gans andere kwaliteit als langs de boulevards die ons hierheen hadden gevoerd. Daar leek zij zacht en fluwelig, stemmig haast en delicaat; hier werd zij flets en als onnatuurlijk; zulke straat is gemaakt voor opgewonden leven en schitterend licht; wie ze liggen ziet in de late nacht, verlevendigd alleen door een trage, donkere stoet van groentewagens, denkt aan een stad waarvan de bevolking onder het dreigement van een ramp ijlings zou zijn gevlucht, en waarvan rustige plundersaars, zeker van straffeloosheid, een kalm, praktisch ingericht bezit zouden hebben genomen ...

Aldus fantaseerde ik: fantasie niet zonder actuele grondslag; ik had er haast bij vergeten dat wij de Grote Markt, onze welbekende agora, waarvan vreemdelingen niet bevroeden dat zij iedere nacht de stapelplaats wordt van Brussels vegetarische nooddrift, kwamen te naderen. Ik dacht het ogenblik goed gekozen om afscheid te nemen van mijn reisgezel; ik deed het zonder ontboezemingen, en met een sigaar, die bij hem geen geestdrift wekte. Het leek of die man iedere nacht iemand naar de vruugmêt bracht, met eenzelfde sigaar tot besluit. Moet ik u zeggen, dat het mij enigszins in mijn eigen ogen verminderde? Een ding is zeker: die groenteboer werd op mijn wegen niet gestuurd, om mij het bestaan draaglijker te maken; hij behoorde blijkbaar tot die wezens, welke de voorzienigheid ons stuurt ter bekoeling van alle hoogmoed; hij was onder dezen dewelke ...

Mais passons; te liever dat het nu pas interessant gaat worden; zodat gij al het bovenstaande gerust kunt overslaan. - Gij kent onze Grote

Markt genoeg om te weten dat hij het brandpunt is, waar ik weet niet hoeveel straatjes uit heen stralen, welke straatjes uitgeven op ruimere straten: een buitengordel om de Markt, die het te volle ervan kanaliseert. Die straten nu vond ik vol wagens staan als deze die ik hierheen waakzaam begeleid had. Ordelijk stonden zij achter mekaar aan gerijd, terwijl de voerlui zich bij het afladen repten, hierin geholpen door dienstwillige geesten, die de hoop op enig gewin vroegtijdig als ik van de strozak gedreven had. Wij stonden thans allesbehalve in nachtatmosfera. Behalve dat het licht hier minder schaars was toegedeeld dan op de grote weg, was hier een jagend leven ontwaakt, dat wel bevreemdend stilzwijgend was, maar terdege aan alle slaperigheid had verzaakt. De mannen sloegen eerst energiek ritmisch hun armen over elkaar tot bevordering van de bloedsomloop; na verkregen resultaat sloegen hun dikke wanten aan het werk: de groenten, wit bepoederd van glinsterende rijpkristallen, werden van de wagens in grote platte, bruinen bennen gestapeld en, evenals de zakken, die andere groenten, als peen en ui, borgen, langs de donkere steegjes ten markt gevoerd.

Intussen genoten de toegedekte, degelijk rustige paarden, wat ik overdrachtelijk zal noemen hun morgenboterham. Een der bredere straten was vriendelijk voor de honden voorbehouden. Zij lagen, gespannen nog in hun karretjes, op een goed droge, warmen baalzak, blij hijgend na volbrachte plicht, de bruine, schrandere ogen fiks waakzaam in de expressieve kop. Hun meesters waren met het lossen al klaar: ik volgde ze naar de Markt, waar zij zich enige stonden rust mochten gunnen. Denk eens aan: de meesten waren op van voor twee uur, en hadden drie uur lopen in de benen ... - De Grote Markt lag spokerig, lag sprokerig in de ijle klaarte van de twee grote elektrische bollen, die, als reusachtige manen hun groenwit licht met safranige halos glijden lieten over de vergulde Renaissancegevels, waarvan ik u, nietwaar, alle verdere beschrijving kan besparen. Als gij

absoluut wilt weten hoe het er aan verlichting uitzag, moet gij na de oorlog maar eens naar de vruugmêt komen: ik wil dan gaarne de honneurs waarnemen. - Intussen zult ge mij toelaten, de groenteboeren te volgen in een der herbergen waar de rode gloed van gaslicht ook voor mij, en wel voor het eerst in mijn leven, een bijzondere verlokking had. - O groenteboerenpsychologie, hoe diep en hoe dankbaar begon ik u te doorgronden!... Hier gloeide de kachel; hier schonk men, tot spijt van alle veldflessen waarvan mij de ontoereikendheid klaarder dan ooit voor ogen kwam te staan, de geurende, dampende koffie, en zelfs de jenever die zo heerlijk opknappen kan na nachtelijke tochten, en wie ik ootmoedig om vergiffenis smeeke voor al het kwaad dat ik eens van hem dacht; hier komen de nederige maar dikke en braaf degelijke boterhammen voor de dag, waarvan gij nooit de geneugte zult kennen, gij die boven de vruugmêt de laffe luiheid van een donzen bed verkiest!... - Doch genoeg: onttrekken wij ons aan deze schamele maar eerlijke genoegens; weer roept de plicht ons naar buiten in de barre nacht: wij zijn niet gekomen om ons aan de wellust over te leveren, zou ik denken: ons eist de vruugmêt op!

- In weinige stonden heeft de ruime plaats een wonderbare gedaantewisseling ondergaan. Onder het waakzaam, zij het dan ook vriendelijk oog der bijzondere politie, gaan de marktbezigheden in. Het is nu over half zes. Ieder gaat plaats nemen. Een oude boerin, dik in de wol, tekent de hare af met bladeren van witloof, melkig vochtig op de vochtig zwarte grond vol glanzen. Terwijl de stadsbedienden ijverig het plaatsgeld aan het innen gaan, worden de bennen leeggegoten, rollen de verkopers de bovenrand der dof vale, stofkleurige zakken op. Bergen spinazie vervullen de lucht met nachtrinsgeuren. De bossen prei, teder wit en groen, gaan liggen, gestapeld, in hoge moren, de harige foefeling der dunne wortels naar buiten. Er worden uien uitgegoten: zij tonen de parelmoerende

schakeringen over hun zacht glanzende bolheid. Hier is het, in dikke bundels, de aarden zwartheid der boerse schorseneren. Daar, heel de familie der kolen: de dichte paarse en de gesloten witte, de dolribbige savooikool met haar duizend harde bochels, en, binnen de oprijzing van haar hoge blaren, de roomblanke bloemkool; terwijl de argeloos groene Brusselse spruitjes over elkaar rollen als enorme stapels knickers. Vochtig ligt de latuw op elkaar gedrukt; de kostbare molsla in gele slierten, de kleine malse groene korensla, aristocratische waar, rusten zorgvuldig in mandjes, naast de Chinese grilligheid der gelende krulsla. Maar het zijn de penen vooral die, onder het valse en onvoldoende licht zorgen voor de kleur: de vuilblanke pastinaken als de vaal oranje wortelen, naast de enkele rode bieten die bloeden zullen in de slakom.

- Weldra duiken nu de klanten op, die het druk hebben. Want er komt als een koorts van drukte over de markt. Zonder dat men goed weet waarom, lijken al die mensen (en nu is de Grote Markt vol volk) er razend om bezorgd, vooral geen ogenblik te verliezen, en ik ga denken dat wie voor het eerst het "morgenstond heeft goud in de mond" uitsprak, een gewoon bezoeker van de vruugmêt moest wezen. Rustig alleen blijft, aan haar planken stalletje, de vriendelijk uitzierende juffrouw die touw en papier verkoopt voor het verpakken: hele stapels kranten, waaronder vele Duitse, en vooral talloze "Rotterdamers", zeer gezocht, wordt mij verzekerd, voor de grootte van zijn formaat. Sic transit: ziedaar waar ik soms bloed zit om te zweten; ziedaar het duidelijkste nut van mijn proza! Voorwaar, ik zeg het u: de vruugmêt is een school van ootmoed ...

Intussen loopt die school ten einde. Een killere bries is door de lucht komen rillen, de hemel, waar alle sterren stierven, gaat zwarter staan en al strakker: voorlopende tekenen van de nakende morgen. En op die morgen is de vruugmêt niet gesteld: haar politie zet tot nog meer spoed dezen aan, die mochten talmen. Reeds is een klompenslepend

leger van bezemdragers aangekomen, gereed voor de schoonmaak. De boeren, opgelucht nu het eerste bedrijf der dagelijkse werkzaamheid is afgelopen stoppen smakelijk een nieuw pijpje, gaan in de kroeg de afscheidsborrel drinken. De honden worden gewekt, waar ze aan de karretjes tot een dutje waren overgegaan. Een ruk aan de teugel: de vreedzame paarden aanvaarden de lange, trage heimreis ...

Het is half acht als ook ik, met een gediensstige tram ditmaal, naar huis keer. De druilerige lucht is morsig wit geworden. Ik voel het: dit wordt weer een oneindig vervelende dag. Ik kom thuis: nog niemand op natuurlijk dan de meid, die mij met een achterdochtig oog beziet: waar kan, op dit uur, een fatsoenlijk man vandaan komen? ... In mijn eigen kamer voel ik mij ontredderd: waar moet het met heel deze langen dag heen? - En nauwelijks kan ik mij nog herinneren, dat ik zowaar al de werkzaamheid, voldoende om een ganse dag te vullen achter de rug heb ...

Uit Brussel meldt men aan het Belgisch Dagblad, dat volgens een hardnekkig gerucht, de volgende Belgische ministers zouden aftreden: de heren Hubert, Berryer, Pouillet, Helleputte, Segers en Carton de Wiart.

Een nationaal Belgische ministerie zou aldus mogelijk gemaakt worden. Als nieuwe ministers worden genoemd: de heren Paul Hymans, Emile Vandervelde, prof. Waxweiler, de economist, leraar aan de vrijde hogeschool van Brussel.

Een nationaal ministerie, zo verzekert de correspondent, wordt in het bezette België als iets wenselijks geacht.

Hij voegt erbij, dat de heer Carton als gezant naar Parijs zou gaan. De heer Segers zou de heer Hymans te Londen vervangen. Aan de heer

Helleputte en aan de heer Poulet zou een diplomatieke post voorbehouden worden.

Die geruchten komen, voor wat de grond der zaak betreft, overeen met onze jongste inlichtingen uit Londen, doch de modus verschilt, schrijft het blad. Er is namelijk sprake van een vermindering van het aantal ministers. Het nieuw nationaal kabinet zou bestaan als volgt: hoofd van het kabinet met de portefeuille van oorlog, de heer de Broqueville; minister van koloniën de heer Renkin; minister van financiën de heer Van de Vyvere; minister van buitenlandse zaken baron Beyens, alle vier ministers in dienst; minister van algemene zaken staatsminister Emile Vandervelde.

Het blad kan hier bijvoegen, dat deze geruchten niet van grond ontbloot zijn.

Uit Havre wordt aan het Belgisch Dagblad gemeld dat de Belgische regering binnenkort zal toetreden tot het Verdrag van Londen van 4 september 1914, waarbij Frankrijk, Engeland, Rusland (later ook Japan en Italië) zich hebben verbonden geen afzonderlijke vrede te sluiten. Men weet, voegt het blad er aan toe, dat België zich in een speciale toestand bevond door het feit dat zijn onzijdigheid door het garanderende Duitsland was geschonden.

Donderdag 16 december 1915 – avondeditie

Lord French.

Londen, 16 december. Het ministerie van oorlog maakt bekend:

Maarschalk Sir John French, die van het begin van de oorlog af, gedurende zestien maanden van voortdurende zware inspanning,

onze legers in Frankrijk en Vlaanderen met de grootste bekwaamheid heeft aangevoerd, heeft nu op zijn eigen verzoek het opperbevel neergelegd.

In volle waardering en dankbaarheid voor de uitnemende diensten, die Sir John French het land aan het front heeft bewezen, heeft de regering van zijne majesteit hem verzocht, de benoeming als veldmaarschalk-opperbevelhebber van de troepen in het Verenigd Koninkrijk aan te nemen.

Sir John French heeft de benoeming aangenomen.

De koning heeft hem de waardigheid van burggraaf verleend.

Tot zijn opvolger aan het front is generaal Douglas Haig benoemd.

Ven het Westelijke gevechtsterrein.

Londen, 16 december. Het Britse hoofdkwartier meldt: Vannacht heeft de vijand ten zuidoosten van Ieper een mijn tot ontploffing gebracht. Onze bommenwerpers echter bezetten de krater en verdreven de vijand. Ten zuiden van Mesen hebben wij met geringe verliezen een vijandelijke schans genomen.

Onderscheidingen in het Belgische leger.

Wij ontlenen het volgende aan De (Belgische) Legerbode:

Benoemd tot officier in de kroonorde: Magtinsse, majoor van de staf; A. B. Ver Eecke, majoor, genie; Van Ceulaert, majoor van de staf; De Posch, majoor, S. A. infanterie.

Ridders in de Leopoldorde: Demolder, kapitein-commandant, S. A.; L. J. Royaux, kapitein-commandant, infanterie; Jones, kapitein-commandant, cavalerie; F. Swagers, majoor van de staf.

Ridders in de Kroonorde: J. H. G. M. de Krohe, kapitein-commandant van de staf; J. K. J. E. Renard, 2^e kapitein S. A.; L. M. J. M. Dumon, reservekapitein-commandant, cavalerie.

Bij dagorder van het leger vermeld: Lodewijk Garot, ziekendrager, infanterie; Alfons Lemoine, soldaat, infanterie; Jaak Verheyen, ziekendrager, infanterie; Jozef Genot, ziekendrager; Pieter Palmaers, soldaat, infanterie; Leo Francken, Maurits Dedoyard, soldaat, infanterie; Jozef Craeybeckx, ziekendrager, infanterie; Huibrecht Delacollette, soldaat, infanterie; Jozef Buyel, sergeant, genie; Pieter Arnolis, Juul Logier, soldaat, genie; Marcel Barlée, wachtmeester, artillerie; Juul Israelin, wachtmeester, artillerie; Jozef Raskin, ziekendrager, infanterie; Jozef Widdershoven, aalmoezenier, infanterie; Albert de Wael, korporaal; Frans de Mey, Jan Meulemans, Leonard Navez, soldaat, infanterie; Alfons Letangre, soldaat, infanterie; Jozef Franssen, soldaat, infanterie; Diaz, korporaal, Laevers, Saye, Deraymaker, Taverne, soldaat, infanterie; Tony Orts, onderluitenant, vliegenier; Hendrik Gouzee, luitenant waarnemer van de vliegdiens; Karel baron Kervyn de Lettenhove, adjudant-vliegenier; Rogier 1^e sergeant; d'Hendecourt, luitenant waarnemer vliegdiens; Albrecht Steenssens, soldaat, infanterie.